

моляѣтъ, и пакъ плачѣтъ и пакъ пѣѣтъ; — тѣи
е и на воскресеніе сѣтринѣ-тъ.

„День е на воскресеніе-то! да сѣ просвѣтимъ
сѣсѣ празнѣваніе, и единъ другіго да пригърнемъ
и да речемъ: братіа! и на онѣзи, кои-то ны мѣ-
зѣтъ, да опростимъ сичко ради воскресеніе-то, и
тѣи да запѣемъ: христосъ воскресъ отъ мѣрты-тѣ.“

Като сѣ запѣе тази пѣснь, зафаѣтъ въ цѣр-
квѣ да сѣ цѣлѣватъ единъ другіи; смирно-то поз-
дравленіе разлага сѣ (ичи тихо) по цѣлѣ цѣрквѣ,
коѣ-то сичка-та сѣ обѣрна въ едно тѣло христово,
скѣрзано чрезъ дѣхъ-а на негова-та любовъ, заѣ-
то въ такива мѣгновеніа наистина не е възможно
да не цѣлѣваме брата си отъ сичкѣ-тѣ си дѣшѣ
и сѣрѣе.

Като направи скѣтъи Дамаскинъ вѣѣ довольно
радѣсть сѣ свои-тѣ божественны пѣсны, тогава го
замѣнава пѣкъ другіи цѣрковный пѣвецъ, св. Іо-
аннъ Златѣстъ, кой-то сѣ малко дѣмы совѣтъ сѣ-
киго, да сѣ наслади сѣ тойзи свѣтлыи празникъ
и да влѣзе въ радѣсть-тѣ на господа своего. Той
за да покаже, колка е милѣсть-та господна, коѣ-
то ни сѣ шѣвила, наѣмака ни притѣѣ-тѣ за наем-
ницы-тѣ, кои-то въ различно време дойдѣхъ на
лозіе-то да работѣтъ, но сички-тѣ пріѣхъ отъ го-
сподарѣ-а еднакѣ платѣ за трѣдѣ-а си. Той сѣ-
киго вика на трапѣзѣ-тѣ господни, и никѣмъ не
дака да скорби, ѣе е сирѣмахъ; заѣто сѣ шѣвило
общѣ царство, никѣмъ не дака да сѣ бои отъ смѣрть-
тѣ, заѣто христосъ, като слѣзалъ въ пекалѣ-а,